

De arról nincs tudomása, hogy Elek Pál fölhatalmazás alapján, igen tekintélyes összeget fizetett ki?

— Neki ugyyszólván teljes puvoárja volt.

(Ottlyk Iván vallomása.)

Ottlyk Iván földmívelésügyi miniszteriumi államtitkár volt a következő tanu, aki elmondta, hogy állami kirendelés alapján igazgatósági tagja a Magyar Banknak 1903. óta.

— 1910-ben történtek-e valamely igazgatósági ülésen oly nyilatkozatok, hogy Elek Pál vezérigazgatót fölhatalmazták bizonyos tekintélyes összegnek diszkrétció alatt való fölvételére?

— A jegyzőkönyvek alapján, amelyek a bank levéltárában őriztetnek és amelyek a bíróságnak bizonyára készségesen rendelkezésre bocsáttatnak, ez pontosan megállapítható. Ugy emlékszem, hogy 1910-ben, amikor a banknak újabb emissziói voltak napirenden, a részvénytőke fölemeléséről volt szó, aminek következtében a bank régi kiskereskedelmi vállalatból idők folytán nagy pénzintézetté fejlődött, az ügyvezető igazgatóság előterjesztést tett és fölhatalmazást kért arra nézve, hogy e nagy milliókra menő emisszió alkalmával fölmerülő diszkrét kiadások, ugynevezett emisszionális kiadások fedezésére az igazgatóság adjon fölhatalmazást. Ez tudtommal elfogadott szokás és hasonló alkalmakkor mindig bizalmi fölhatalmazást adnak. Konkrét összegről, úgy emlékszem, nem volt szó, de az igazgatóság megadta a fölhatalmazást.

— Van-e tudomása arról, hogy a bizalmas költségekből kifolyóan az igazgatósági ülésen előfordult, hogy 975.000 koronáról Elek Pál számlájában nem volt elszámolás?

— Ezek az elszámolások a már említett módon történtek. Az igazgatóság helyt adva az Elek Pál által kifejtetteknek, elfogadta, hogy a 975.000 korona emisszionális költségek számlájára végérvényesen elkönyveltesék.

(Mándy Lajos.)

Kihallgatták ezután Mándy Lajos nyugalmazott miniszteri tanácsost, a Magyar Banknak volt igazgatósági tagját, aki lényegében ugyanazt vallotta, mint Ottlyk Iván.

(Tisza István gróf.)

Az elnök most Tisza István gróftól szóltatotta be.

— Legyen szives excellenciád megmondani, való-e Désy Zoltán vádlottnak az a védekezése, hogy excellenciád nem engedte meg egy sürgős interpelláció előterjesztését.

— Hogy sürgős interpellációra nem adtam engedelmet, az való. A vádlott előadása csak annyiban nem fedi a tényeket, hogy ezzel én őt nem akadályoztam meg vádjainak előadásában. Az ok, amiért kihallgatásra jelentkeztem, ép abban a körülményben rejlik, hogy ennek a kérdésnek tisztába hozatalát egyfelől egyéni reputációm szempontjából kötelességemnek tartom, mert úgy van a kérdés odaállítva, mintha én utját állottam volna egy, a magyar közélet tisztaságára vonatkozó kérdés tisztáshozatalának, másfelől az ügy kellő megvilágítása szempontjából is lényegbe vágó dolognak gondolom a momentumot.

— Méltóztassék elmondani, mikor jelentkezett Désy?

— Désy vádlott ur május 23-án, egy csütörtöki napon kért tőlem sürgős interpelláció megtételére, vagy gondolom napirend előtt való fölszólalás megtételére engedelmet azért, hogy Lukács László miniszterelnök úrral szemben bizonyos vádjait elmondhassa nyílt ülésen. Én azt mondtam a vádlott úrnak, hogy miután ő saját állítása szerint régóta tudja ezeket a dolgokat, ha az azelőtt való nap, amelyik interpellációs nap volt, nem találta oly sürgősnek, nem látom be, hogy miért legyen egyszerre most olyan sürgős a dolog, lesz majd rendes interpellációs napon alkalma megtenni interpellációját. Én tehát sürgős interpellációra az engedelmet nem adom meg. Ezt a vádlott ur tudomásul vette és nem kívánta, hogy az ügyet a Ház

döntése alá bocsássam. Azután azon a héten, szombaton, nem tartott a Ház ülést, hanem igenis ülést tartott a Ház a rákövetkező héten két interpellációs napon, tudniillik május 29-én, szerdán és június 1-én, szombaton, oly időben, amikor az ellenzék még résztvevett a Ház tárgyalásaiban és történtek is tényleg ellenzéki oldalról interpellációk mind a két napon. Ezzel azt hiszem, az a tény tisztába van hozva, hogy én a képviselő urat nem fosztottam meg attól, nem akadályoztam abban, hogy előadja, bizonyítsa a maga vádjait, amit különben a képviselő ur, mint a lapokból látom, a tegnapi napon maga is beismert és ezzel beismerte azt, hogy tegnapelőtt valótlant állított.

Vázsonyi: Ez nem így van. A vizsgálóbíró előtt is ezt mondta.

Az elnök: Majd megteszi észrevételeit és rektifikálhatja.

Tisza István gróf: A képviselő ur maga tegnapi kijelentésében beismeri, hogy nem a Ház elnöke akadályozta őt vádjai megtételében, hanem barátai kérték rá, hogy a küszöbön lévő, kilátásban lévő békét ne zavarja meg fölszólalásával. Tehát nem azért hagyta el interpellációját, mert ebben a Ház elnöke megakadályozta, hanem azért, mert erre barátai kérték és ő nem akart olyan békétárgyalásokat akadályozni, amelyek a sikerre vezetnek, állandóan biztosítva volna Lukács Lászlónak, az ellenzék beleegyezésével, a hatalom birtoka.

Vázsonyi: Bocsánatot kérek, szakértőt méltóztatik kihallgatni?

Tisza István gróf: Én befejeztem.

Az elnök: Van észrevétele a vádlott úrnak?

(Désy ingerült.)

Désy Zoltán: A képviselőház jelenlegi elnökének megjegyzésével szemben a következőket vagyok bátor kijelenteni: Először is valótlanságot az életemben soha sem mondtam. (Emelt hangon): Amit mondok, azért helyt álllek. Bocsánatot kérek az emelt hangért, de az az élet, amelyet lefolytattam, nem jogosít föl senkit arra, hogy ilyet állítson. Én a vizsgálóbíró előtt részletesen nyilatkoztam. Itt a törvényszékét nem akartam ezzel hosszasan foglalkoztatni. Arra kérem Méltóságodat, olvastassa föl a vizsgálóbíró előtt tett vallomásumat. Ott elmondtam mind azokat a tényeket, elmondtam, hogy sürgős interpelláció vagy napirend előtti fölszólalásra kértem engedélyt. A tisztelt önként jelentkezett tanu ur azzal a megokolással, hogy nem tartja sürgősnek, nem adta meg az engedélyt. A következő szombaton nem volt ülés. A másik héten tárgyalások folytak. Miért folytak ezek a tárgyalások? Megméltóztatik engedni, hogy pár szóval kitérjek erre. Azért, hogy vége legyen ennek az áldatlan helyzetnek, megoldassék a katonai kérdés és a választói jog kérdése. A katonai kérdésben ön velem együtt volt a rezolúció alapján, március 8-án esküdött a rezolúcióra, követelte a 47. szakasz második pontjának kihagyását. A választójogban egyet követelünk: egy demokratikus választójogot. Nem követeltük senkinek a fejét, nem követeltük a pártnak a bukását, a békére dolgoztunk. Önök pedig céltudatosan a harcra dolgoznak. Előidézték azt, hogy ön képviseli esendőireivel a magyar képviselőház...

Az elnök: Kérem, megszakítom, nem tűrök ilyen hangot. A képviselőházban el lehet ilyent mondani, bírósági teremben nem.

Désy: Bocsánatot kérek, tisztelt elnök ur, de az a jelenség, hogy önként jelentkezik egy tanu ur...

Vázsonyi: Inzultálni egy vádlottat.

Az elnök: Ezért rendreutasítom.

Vázsonyi: Köszönöm, Ez tény.

Az elnök: Másodszor rendreutasítom.

Désy: A tisztelt tanu urnak sokkal kevésbé lehet mondani, mint más embernek, hogy Désy Zoltán valótlanságot mondott. Mert bár milyen kicsiny legény vagyok is, tudja működésemet, tudja azt, hogy a legnéhezbe helyzetekben, amikor magam és pártom élete forogott kockán, soha egy valótlant szó kimondására kapható ebben az életben nem

voltam. Ha eljött ide, tette azért, mert ebben az ügyben érdekelt politikailag, mert hiszen az ő existenciája Lukács Lászlóval van összefüggésben.

Az elnök: Ilyen hangot nem tűrök meg, ezért rendreutasítom a vádlottat.

Miután Tisza István gróf meghiteltetését a felek nem kívánták, a gróf eltávozott.

Az ülést ezután tíz percre fölfüggesztették.

(Iratok fölolvasása.)

Szünet után folytatták az iratok fölolvasását és pedig először a Kereskedelmi Részvénytársaság 1910. évi első ajánlatát, amely alapja volt a szerződéseknak. Ezt követte a részvénytársaság levelének fölolvasása, melyben a pénzügyi kormány föltételeit tudomásul veszi és azokat elfogadja. Fölolvasták továbbá azt az iratot, amellyel a szerződést a kormány fölmondta. Ez a fölmondás Désy Zoltán államtitkársága idején történt abból a célból, hogy valamennyi szerződés lejáratát egy időpontra tegyék. Ismertették a pénzügyminiszteriumi referens véleményét, melylyel 1910-ben a miniszternek ajánlotta, hogy a sószerződést ismét a Kereskedelmi Részvénytársasággal kösse meg, mert az általa ajánlott haszon semmi más úton nem érhető el. Ezt követte a minisztertanácsi jegyzőkönyv fölolvasása.

Egynegyed egy óraker az új sószerződés fölolvasását kezdték meg.

(A délutáni tárgyalás.)

Baloghy elnök délután pont 4 óraker nyitotta meg a tárgyalást. A Magyar Bankkal kötött szerződésekre vonatkozó iratokat olvasta föl egészen 6 óráig. Az iratok fölolvasása után fölszólította a vád- és védelem képviselőit, hogy tegyék meg előterjesztéseiket.

Vázsonyi Vilmos a zalatnai házügyre tett először előterjesztést. Deutsch Manóknak, a Gyulafehérvári Takarékpénztár igazgatójának vallomásával foglalkozott, aki azzal magyarázta meg a ház gyors eladását, hogy a pénzviszonyok rosszak voltak. A védő bizonyítani kívánja, hogy ez nem áll, mert akkor még normálisak voltak a viszonyok és ennek igazolására az Osztrák-magyar bank jelentésének fölolvasását kéri, arra nézve, hogy a kamatláb 5 százalék volt. Azt is igazolni kívánja, hogy akkoriban Deutsch Adolf, a bank igazgatósági tagja, a Ferenc József-rend lovagkeresztjét kapta. Erre nézve a Budapesti Közlöny illető számának becsatolását kéri.

Ezután Elek Pálnak vallomására teszi meg az észrevételeit és azzal vádolja meg Sélley főügyészt, hogy a vallomást ő hozta a tárgyalás előtt a lapok tudomására. Emiatt heves vita keletkezett. Majd Vázsonyi azt fejtegette, hogy Elektől a vallomást úgy csikarták ki és Elek nem önszántából ment Bádenbe. Beszédét azzal végezte, hogy abban az esetben, ha Herzog Péter báró és Zichy János gróf nem jelentkeznek vallomástételre, akkor a bizonyítás berekesztését kéri.

Elnök kijelenti, hogy a védő előterjesztései fölött holnap fog dönteni és a tárgyalást berekeszti; folytatását holnap délelőtt 9 órára halasztotta.

F O G A K
szájpadlás
nélkül.

Az általam készített rágásra kitűnően használható a valódi fogaktól fel nem ismerhető, az eredeti fogakat teljesen pótolják. Készíték továbbá arany koronákat és levehető arany hidakat jutányos árak mellett. Vigékiek 12 óra alatt lesznek kielégítve. Bármilyen javítást 4 óra alatt készítek.

BARTA ÁGOSTON fogtechnikus,
Kigyó-utca 1. sz. SZEGED.